

Ever After High

Un món
meravellàstic

SHANNON HALE

Estrella Polar

Ever After High

*Un món
meravellàstic*

PER SHANNON HALE

Estrella Polar
Col·lecció L'Illa del Temps

Títol original: *Ever After-High. A Wonderlandiful World*

© 2014, Mattel, Inc.
© de la traducció: 2014, Aïda Garcia Pons
© d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11
08034 Barcelona

© de la coberta: 2014 Mattel, Inc.
Il·lustració de la coberta: Antonio Javier Caparo
Disseny de la coberta: Tim Hall

Primera edició: octubre del 2014

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Victor Igual, s.l.
Impressió: T. G. Soler
Dipòsit Legal: B. 20.020-2014
ISBN: 978-84-9057-562-8

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

SUMARI

PRÒLEG

1

CAPÍTOL 1

QUAN DUBTIS, CRIDA! 3

CAPÍTOL 2

L'ARBRE SOLITARI DE DALT DEL TURÓ 26

CAPÍTOL 3

LA MADDIE XERRA EDUCADAMENT
AMB EL NARRADOR 38

— CAPÍTOL 4 —

LA TRAGÈDIA D'ÀQUILONA 40

— CAPÍTOL 5 —

UN CADELL D'ESMORZABIGUES 53

— CAPÍTOL 6 —

LA MADDIE INTENTA ESCOLTAR
EN SILENCI 67

— CAPÍTOL 7 —

MERAVELLES DISTORSIONADES 73

— CAPÍTOL 8 —

CUCS MERAVELLES, ENDAVANT! 76

— CAPÍTOL 9 —

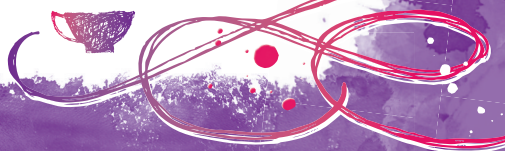
COMPARTICIÓ I CRÍTICA (FEROTGE)
DE CONTES 86

— CAPÍTOL 10 —

SENSATES SENSE VOLER-HO? 95

— CAPÍTOL 11 —

UN PÈL INCERTA 107

CAPÍTOL 12

EL PAÍS DE LES MERAVELLES

M'HA TROBAT 116

CAPÍTOL 13

EMPRESONATS! 131

CAPÍTOL 14

EL NARRADOR ESTÀ DE BAIXA 147

CAPÍTOL 15

SUC DE PANTÀ A LA TASSA DE TE 151

CAPÍTOL 16

FUGINT DEL TERROR MORTAL 174

CAPÍTOL 17

HISTÒRIES DE NO-LLIBRES

AVENTURERS 182

CAPÍTOL 18

DE 20% MÉS VORPAL 196

CAPÍTOL 19

PAPER DE PARET GROC 208

CAPÍTOL 20

L'ESPASA VORPAL ESPERA 226

CAPÍTOL 21	
ATENCIÓ EMPATIA!	243
CAPÍTOL 22	
CROQUET D'ERIGONS	249
CAPÍTOL 23	
UN LÍDER DE NO-RES	268
CAPÍTOL 24	
LA BOGERIA ÉS VIDA	277
CAPÍTOL 25	
SERIA MERAVELLÀSTIC SER AMICS	283
CAPÍTOL 26	
AMICS SENSE VOLER-HO	300
EPÍLEG	
311	

CAPÍTOL 1

QUAN DUBTIS, CRIDA!

LA LIZZIE HEARTS, LA PRINCESA DE CORS, filla de la Reina de Cors, hereva del tron al Castell de Cartes del País de les Meravelles, capitana de l'equip de croquet d'Ever After High, fan dels eriçons, tenia un ganivet a la mà. No estava afilat, amb prou feines li servia per dir «que escampin la mantega!». Bé, vaja, potser si hi hagués algú molt petitó fet tot ell de mantega, aleshores sí que podria fer servir aquell ganivet per decapitar algun homenet de mantega. Si és que els éssers així existien.

—No em diguis que t'emportes un ganivet de la

mantega —va dir la Duchess Swan mentre practicava les piruetes a l'habitació que compartien. La Duchess, filla de la Reina Cigne, ballava sovint. Fins i tot quan dormia mantenia els dits dels peus estirats.

La Lizzie es va ficar el ganivet de la mantega a la butxaca de la faldilla vermella i daurada de quadres, alhora que notava que li pujava el color a les galtes. Al País de les Meravelles era normal tenir a mà un ganivet de la mantega tothora, al cap i a la fi, no se sabia mai quan podies trobar-te un tros de mantega. Però el que era normal al País de les Meravelles no acostumava a ser normal a Sempre Més. I moltes vegades la Lizzie se sentia tan confosa com un ou ple de ratpenats.

—Però si només és una sortida, per l'amor de fades!
—deia la Duchess alhora que ficava una diadema de plata i un vestit llarg de plomes a la seva motxilla—. Que no saps què cal dur en una sortida, o què? —Hi va afegir unes sabatilles de ballet negres de seda.— Però si quan jo...

La Duchess va continuar xerrant, però la Lizzie ja no se l'escoltava. La seva mare li havia ensenyat que la capacitat del No Escoltis era molt important per a una reina. La Lizzie encara tenia la mà dins la butxa-

ca i va agafar amb força el joc de cartes que hi duia. La seva mare l'hi havia donat abans que la Lizzie s'escapés del País de les Meravelles amb la Kitty Cheshire, la Madeline Hatter i uns quants paisdelesmeravellencs més. Va agafar una carta i va llegir la nota que hi havia escrit a mà la seva mare:

*Els cucs parlen, i tant que sí,
però no ho fan ni per tu ni per mi.
L'únic que diuen és «fang-fang-menjar!».
Per tant, no et cal escoltar.
Practica el No Escoltis amb els cucs avui.
I quan dic cucs, dic humans.*

A cadascuna de les cartes, la mare de la Lizzie li havia deixat escrit un consell amb la intenció d'ajudar-la a ser una bona reina. A més, també hi havia informació sobre el funcionament del món. O sobre com hauria de funcionar, si més no. Tot i que ja feia temps que era a l'institut Ever After High, la Lizzie encara era incapaç d'entendre el funcionament tan empenyadorament raonable de l'escola. Com ara què era el que calia emportar-se en una sortida.

—...una ploma! T'ho pots creure? —deia la Duchess

tot raspallant-se la cabellera blanca, negra i lila. La Lizzie va alçar la mà en senyal de silenci, però aquest no va arribar.— I ni tan sols era blanca, en realitat, no. Estava pintada, sí, amb una mena de...

—Que li tallin el cap! —va cridar la Lizzie.

La Duchess es va aturar un segon i es va quedar amb la boca oberta.

—Explica'm com funciona aquesta sortida —va exigir.

Una altra de les cartes de la seva mare li aconsellava:

Mai, dels mais mais mais mais mais mais mais, no admetis

que no entens una cosa.

Perquè tu ho saps tot.

Potser has oblidat

una mica de tot.

I tampoc no diguis a ningú que te n'has oblidat.

Així que la Lizzie va afegir:

—No és que hagi oblidat on ha dit que anàvem exactament en Grimm ni per què hi anem. Només vull comprovar si tu ho saps. Evidentment, no es tracta només de sortir per la porta... oi?

La Duchess va deixar anar un sospir.

—És una sortida dels Vents. Cada any anem a veure un dels Quatre Vents. L'any passat vam anar al Vent de l'Oest, ho recordes?

Malauradament, la Lizzie recordava aquella sortida a la platja massa bé. No és que el Vent de l'Oest no li hagués agradat, tot i que no parava d'adreçar-se a tothom dient-los «col·lega». No feia pinta de ser cap vent, se'l veia més aviat un home amb vestit de bany i cabells blaus que no paraven d'onejar gràcies a un vent que no afectava ningú més. Però la part de després, la part «divertida», a la Lizzie encara li feia venir esgarrifances.

Els alumnes havien portat cadascú el seu vestit de bany, havien entrat corrent a l'aigua i n'havien sortit també corrent, s'havien llançat pilotes per damunt d'unes xarxes com si fossin activitats normals i corrents. I, mentrestant, la Lizzie havia passat el dia asseguda a la sorra tapada amb el seu abric de plomes de flamenc, suant. Si hagués demanat a algú que li expliqués què era el que se suposava que s'havia de fer en una platja de Sempre Més, haurien sabut que ella no ho sabia tot i, per tant, sabrien que no estava preparada per ser la Reina de Cors. I decebria la seva mare i el País de les Meravelles. Així que es va que-

dar allí asseguda. Suant. I intentant fer el màxim posat de reina.

La Duchess continuava xerrant.

—...es deia Zephyrus, ho sabies? Era tan bon home..., malgrat que era un Vent. I pensava que Zephyrus seria un nom tan perfecte per al meu príncep predestinat. O Ryan, també.

La Lizzie es va preparar per a una sessió de No Escoltis, però es va adonar que no tenia prou forces per fer-ho.

—Em sembla que he sentit un eriçó que demana ajuda —va interrompre tal com ho faria una reina, barbata amunt i llavis tensos, i es va dirigir cap a la porta decorada en forma de cor que hi havia a la seva part vermella i daurada de l'habitació. Era una porta de la seva mida i, per molta ràbia que li fes a la Duchess, la Lizzie era l'única que la podia obrir. Però la Duchess no es podia queixar. Al cap i a la fi, aquella porta màgica havia estat instal·lada perquè el mateix Grimm n'havia donat permís.

—Perdona —va fer, ofesa, la Duchess—, però t'estava parlant.

—Et perdono —va dir la Lizzie, abans de sortir per la porta i tancar-la ben fort darrere seu.

Al principi va sentir una sensació de buidor un pèl freda. La pell pàl·lida de la noia se li va posar de gallina mentre esperava que arribés la màgia. Va agafar aire i es va alçar una boira d'olor de mel, va fer un remolí i va desaparèixer. Darrere seu hi havia la porta, però no estava encastada en una paret. La Lizzie ja no era a l'escola, havia estat transportada a la vora dels jardins de l'escola, al seu propi jardí privat.

La noia va agafar aire i va notar com el cos se li relaxava, des del cap que suportava la pesant corona daurada als peus calçats amb unes sabates vermelles de talons daurats. L'aire del Bosquet del País de les Meravelles, perfumat amb l'olor de les plantes i les flors del País de les Meravelles, li va fer recordar el xiclet mullat, la beguda fresca amb gas i una delícia turca mossegada. La Lizzie va avançar pel terra de pedretes cristal·lines que s'escampaven entre les flors arrengrerades, els arbustos ben tallats i els arbres de formes perfectes. Va allargar el braç i va acaronar les fulles i les flors, una salutació a la flora que ella mateixa havia plantat i cuidat. La seva màgia perdia força a Sempre Més; els bolets de puntets grocs que creixien entre les soques dels arbres no et podien can-

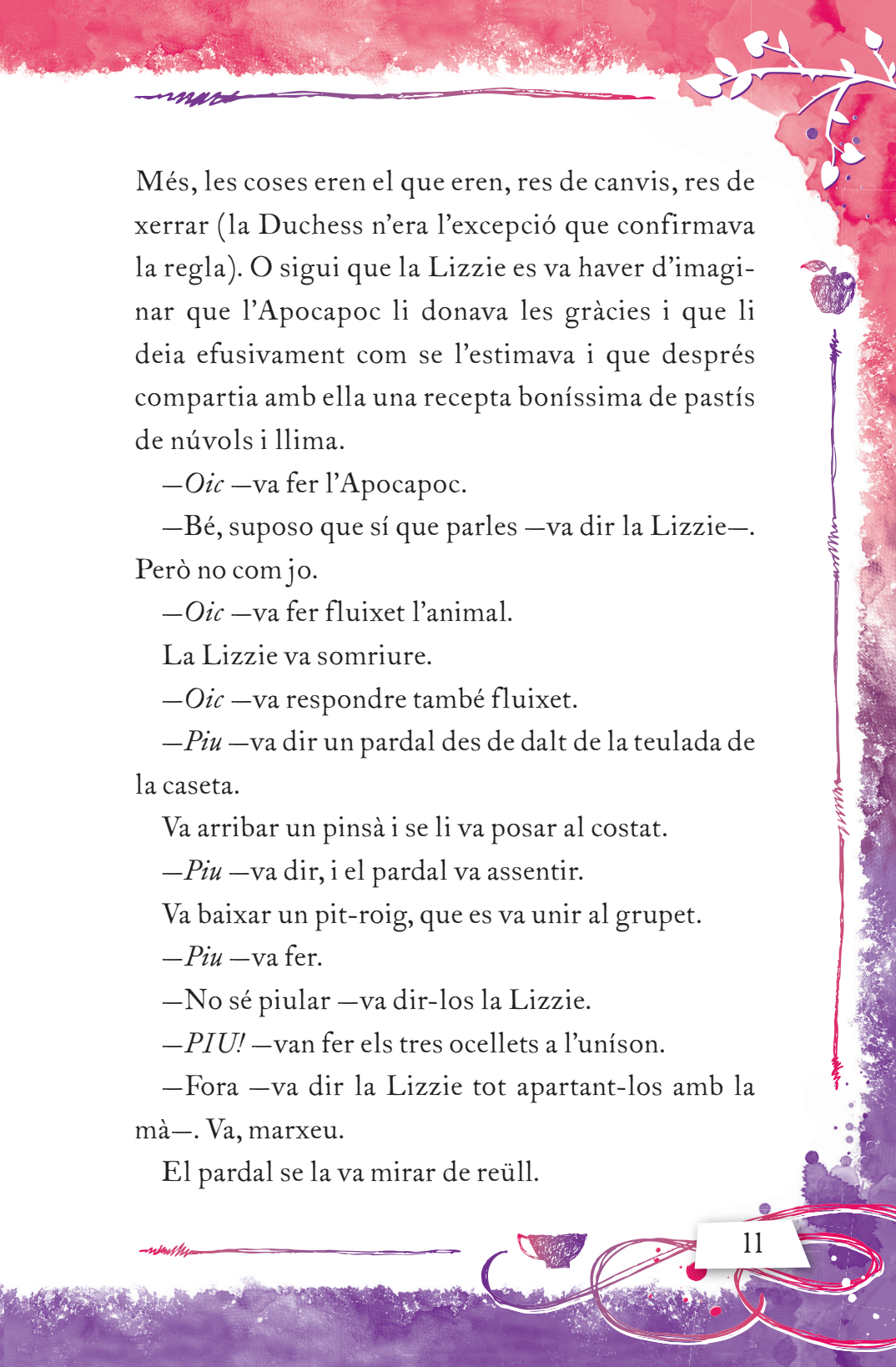

viar la mida, per exemple, però, com a mínim, eren iguals i feien la mateixa olor que els de casa. La Lizzie va tancar els ulls i va somriure. Aquí no s'havia de preocupar per si algú la veia comportant-se d'alguna manera que no fos la que la seva mare s'esperava d'una reina.

Es va sentir un xiscle. La Lizzie es va afanyar cap a la caseta on desava les eines de jardiner, els accessoris per jugar a croquet i uns quants centenars extres de jocs de cartes del País de les Meravelles. La seva mascota, l'erichó Apocapoc, s'estava de cap per avall penjat del sostre per una poteta minúscula. La Lizzie va agafar la bestiola punxeguda, que tremolava de por tota ella.

—Pel que es veu sí que hi havia un erichó que demanava ajuda —va dir—. Es pot saber com has anat a parar aquí dalt, ratolinet meu?

L'erichó no va dir res, perquè ni tan sols a Sempre Més els erichons no parlaven. O com a mínim cap dels erichons que havia vist la Lizzie, i mira que ella era molt observadora quan es tractava d'erichons. Al País de les Meravelles, un erichó, o de fet qualsevol cosa, podia parlar un dia i l'endemà ja no, però sempre hi havia la possibilitat que parlés. A Sempre

Més, les coses eren el que eren, res de canvis, res de xerrar (la Duchess n'era l'excepció que confirmava la regla). O sigui que la Lizzie es va haver d'imaginar que l'Apocapoc li donava les gràcies i que li deia efusivament com se l'estimava i que després compartia amb ella una recepta boníssima de pastís de núvols i llima.

—*Oic* —va fer l'Apocapoc.

—Bé, suposo que sí que parles —va dir la Lizzie—. Però no com jo.

—*Oic* —va fer fluixet l'animal.

La Lizzie va somriure.

—*Oic* —va respondre també fluixet.

—*Piu* —va dir un pardal des de dalt de la teulada de la caseta.

Va arribar un pinsà i se li va posar al costat.

—*Piu* —va dir, i el pardal va assentir.

Va baixar un pit-roig, que es va unir al grupet.

—*Piu* —va fer.

—No sé piular —va dir-los la Lizzie.

—*PIU!* —van fer els tres ocellets a l'uníson.

—Fora —va dir la Lizzie tot apartant-los amb la mà—. Va, marxeu.

El pardal se la va mirar de reüll.

—Escolteu, no tinc res en contra dels ocells —va explicar la noia—. Però és que a Sempre Més sempre demaneu molt més del que sembla en un principi.

Es va sentir un crit de lluny, com si vingués d'allò on hi havia l'última planta paisdelesmeravellenca, arran de la frontera entre el seu jardí privat i el jardí d'Ever After High.

—Lizzie!

—Ho veieu, a això em referia —va fer la Lizzie.

L'Apple White, la copresidenta del Consell Reial d'Estudiants, se li acostava corrents amb unes sabates de taló vermelles i daurades gens pràctiques. De la mateixa manera que la Lizzie, l'Apple també estava predestinada a esdevenir reina. Però l'Apple era amable. I allò, a la Lizzie, la incomodava. Que potser la Reina de Cors no li havia deixat ben clar el que s'esperava d'una reina?

*Una reina s'està dreta cridant dins les sales buides,
quan s'està a punt de desmaiar,
perquè ella és el propi eco.
És allò que hi ha entre
el que és i el que es veu,*

i empeny cada costat engrandint-los.

Una reina es defensa sola,

i sense ningú, dreta.

Perquè les cames l'alcen.

Però no pas totes quatre. Ni les del davant.

Defensa el país. El seu. El País de les Meravelles.

Sense país, un no es meravella d'on podria ser.

Sobretot les reines.

En resum: empeny. Crida. Dreta. Sigues una reina.

—Lizzie! —va tornar a cridar l'Apple, que ara a més movia les mans d'un costat a l'altre, tot i que la Lizzie sabia perfectament com es deia i li semblava innecessari que li repetissin el nom d'aquella manera. Potser era com ho feien a Sempre Més. Ho hauria de provar, potser els agradaria als sempremesencs.

—Apple! —va cridar mentre mirava com la noia corria els últims metres cap a ella.

—Ei —va fer l'Apple, recuperant la respiració, però sense que se li veiés ni mitja goteta de suor, amb els rínxols daurats tots perfectes que li queien al voltant de les galtones rodones i el somriure sempre a punt.

—Apple! —va tornar a cridar la Lizzie.

—Sí —va fer l'altra amb cara un pèl estranyada, però la Lizzie va decidir que no valia la pena preocupar-se'n.

—Apple! —va repetir un tercer cop la Lizzie, i és que a la tercera va la vençuda.

—Ei, t'he anat a buscar a la teva habitació, però no hi eres, i la Duchess no m'ha volgut dir res. —L'Apple va estendre una mà i el pinsà se li va col·locar a la punta del dit. El pardal i el pit-roig se li havien posat amb compte a l'espatlla.

—No t'ha dit res? Res de res? —va dir estranyada la Lizzie—. Doncs és un miracle. Perquè sempre parla, tant si la vols escoltar com si no.

L'Apple va riure.

—No, vull dir que sí que m'ha parlat, però no m'ha dit res sobre on eres. I pel que fa a la resta, no he parat gaire atenció.

La Lizzie va assentir. Pel que es veia, la mare de l'Apple també li havia ensenyat el No Escoltis. Potser ara resultava que tenien més coses en comú del que semblava.

—Total, que he enviat els meus amiguets els ocelllets a buscar-te per poder-te oferir una oportunitat fantasmàgica perquè puguis connectar amb l'alum-

nat i ser súper molt i molt útil, i perquè puguis tenir una experiència compartida increïble!

Ara que, ben mirat, potser sí que eren tan diferents com la Lizzie havia pensat en primer lloc.

—Estic ocupada —es va disculpar.

L'Apple va continuar caminant i li va passar de llarg tot mirant bé el bosquet on eren.

—Això és fantàstic! Quantes espècies diferents has plantat?

—Vint-i-dues —va dir la Lizzie, i sense adonar-se havia calmat el to de veu—. Si es compten els dos tipus de fluixmuixeres, tres arbustos diferents de meradodendres i unes quantes subespècies de venus atrapafades.

L'Apple es va ajupir al costat d'una planta de fluixmuixeres i es va meravellar de veure que les baies canviaven de color davant dels ulls.

—Hauries d'obrir-lo al públic, aquest jardí. Em sembla que la gent s'ha fet una idea molt equivocada de tu.

—I quina idea se n'han fet?

—Ah, no res, com que sempre crides tan estirada i parles d'anar decapitant les persones... —va fer l'Apple tot acaronent les fulles liles i peludes dels meradodendres.

Allò ja estava bé, no?, va pensar la Lizzie. De cridadera i imperiosa era com es descrivia sovint la Reina de Cors al País de les Meravelles. Ara resultaria que sí que se n'estava sortint bé seguint els passos de la seva mare.

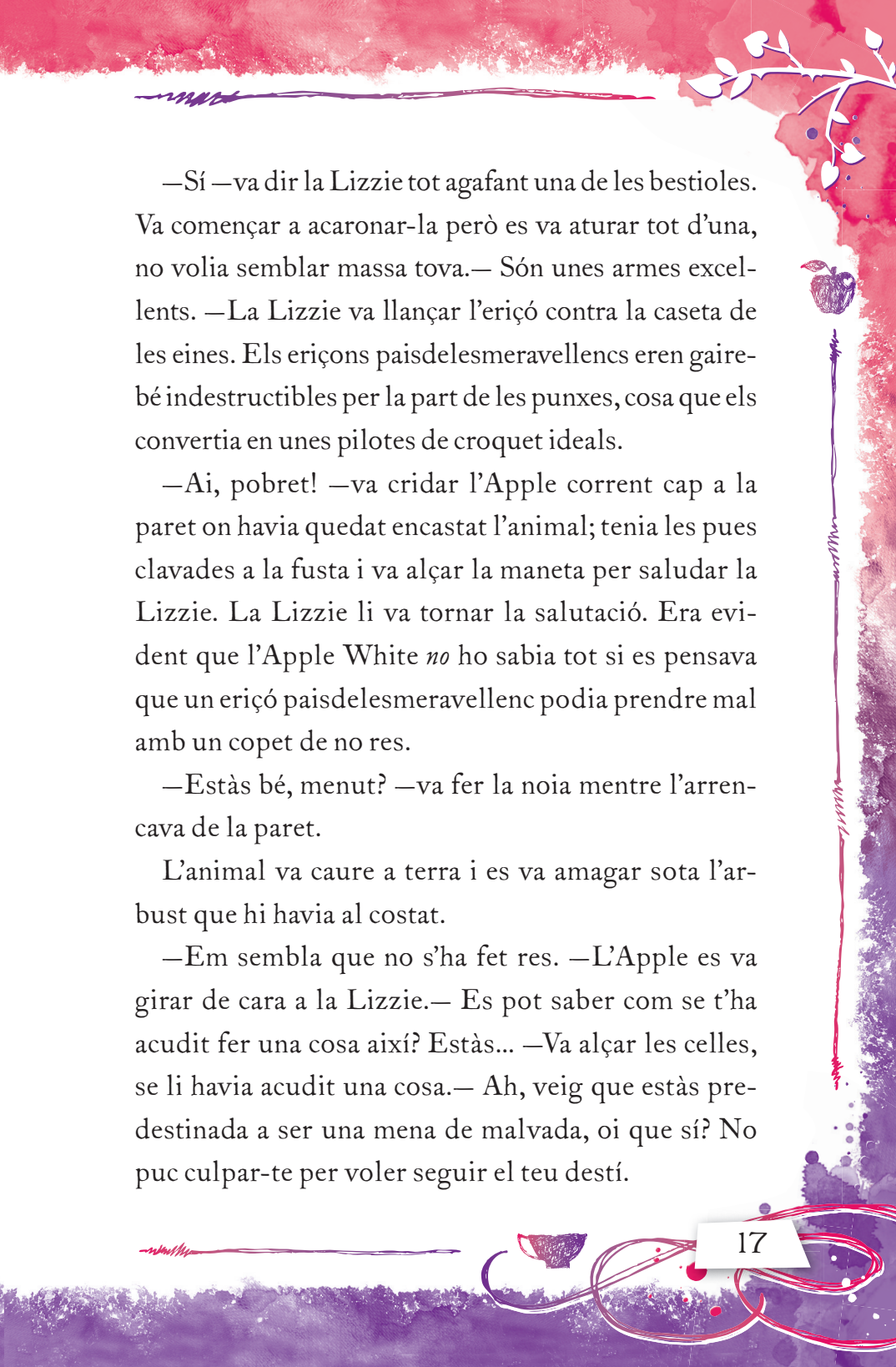
Però si era així, com era que se sentia com l'últim gatet del cabàs el dia que el deixen al carrer del poble amb un rètol que diu: GATETS GRATUÏTS?

—Però ets molt més amable del que sembles —va continuar dient l'Apple inclinant-se endavant per olorar una campaneta de sis flors—. Bé, vaja, el que vull dir és que deus tenir un bon cor i una paciència enorme per crear i cuidar un jardí com aquest! És com si aquí hi hagués trobat la Lizzie de veritat.

La Lizzie de veritat? Era evident que havia abaixat la guàrdia si l'Apple li sortia amb una cosa així. I, de sobte, amb aquella sensació de ser massa visible, de no ser Prou Perfecta, va posar cara de reina.

—Jo no tinc temps per perdre amb totes aquestes bajaranades de si ara t'ajudo i comparteixo, que em vols encolomar, i amb el simple fet de lloar el meu Bosquet no aconseguiràs que pe...

—Oooh! —va xisclar l'Apple—. Eriçons! Però si tens uns eriçonets preciosíssims, aquí!

—Sí—va dir la Lizzie tot agafant una de les bestioles. Va començar a acaronar-la però es va aturar tot d'una, no volia semblar massa tova.— Són unes armes excel·lents. —La Lizzie va llançar l'eriçó contra la caseta de les eines. Els eriçons paisdelesmeravellencs eren gairebé indestructibles per la part de les punxes, cosa que els convertia en unes pilotes de croquet ideals.

—Ai, pobret! —va cridar l'Apple corrent cap a la paret on havia quedat encastat l'animal; tenia les pues clavades a la fusta i va alçar la maneta per saludar la Lizzie. La Lizzie li va tornar la salutació. Era evident que l'Apple White *no* ho sabia tot si es pensava que un eriçó paisdelesmeravellenc podia prendre mal amb un copet de no res.

—Estàs bé, menut? —va fer la noia mentre l'arrenca de la paret.

L'animal va caure a terra i es va amagar sota l'arbust que hi havia al costat.

—Em sembla que no s'ha fet res. —L'Apple es va girar de cara a la Lizzie.— Es pot saber com se t'ha acudit fer una cosa així? Estàs... —Va alçar les celles, se li havia acudit una cosa.— Ah, veig que estàs predestinada a ser una mena de malvada, oi que sí? No puc culpar-te per voler seguir el teu destí.

—Si encara no has fet la motxilla per a la sortida, Apple, em sembla que ara seria el moment ideal per fer-la —va sentenciar la Lizzie, que cada cop se sentia pitjor.

—Ah, sí, és clar! L'excursió! —L'Apple es va espolsar la roba, tot i que no tenia ni un polsim de brutícia al damunt.— És per això que havia vingut! En Grimm vol que vagis a la sala del Consell Reial d'Estudiants per allò de... bé, allò que has dit tu de bajanades de si ara t'ajudo i comparteixo.

—Ah! —La Lizzie va córrer cap a la porta en forma de cor que duia a la seva habitació.— Quedem allà.

L'Apple la va seguir.

—Jo també vi...

La Lizzie es va girar de cop.

—Tu *res!* —Ella era l'única que creuava la porta en forma de cor.

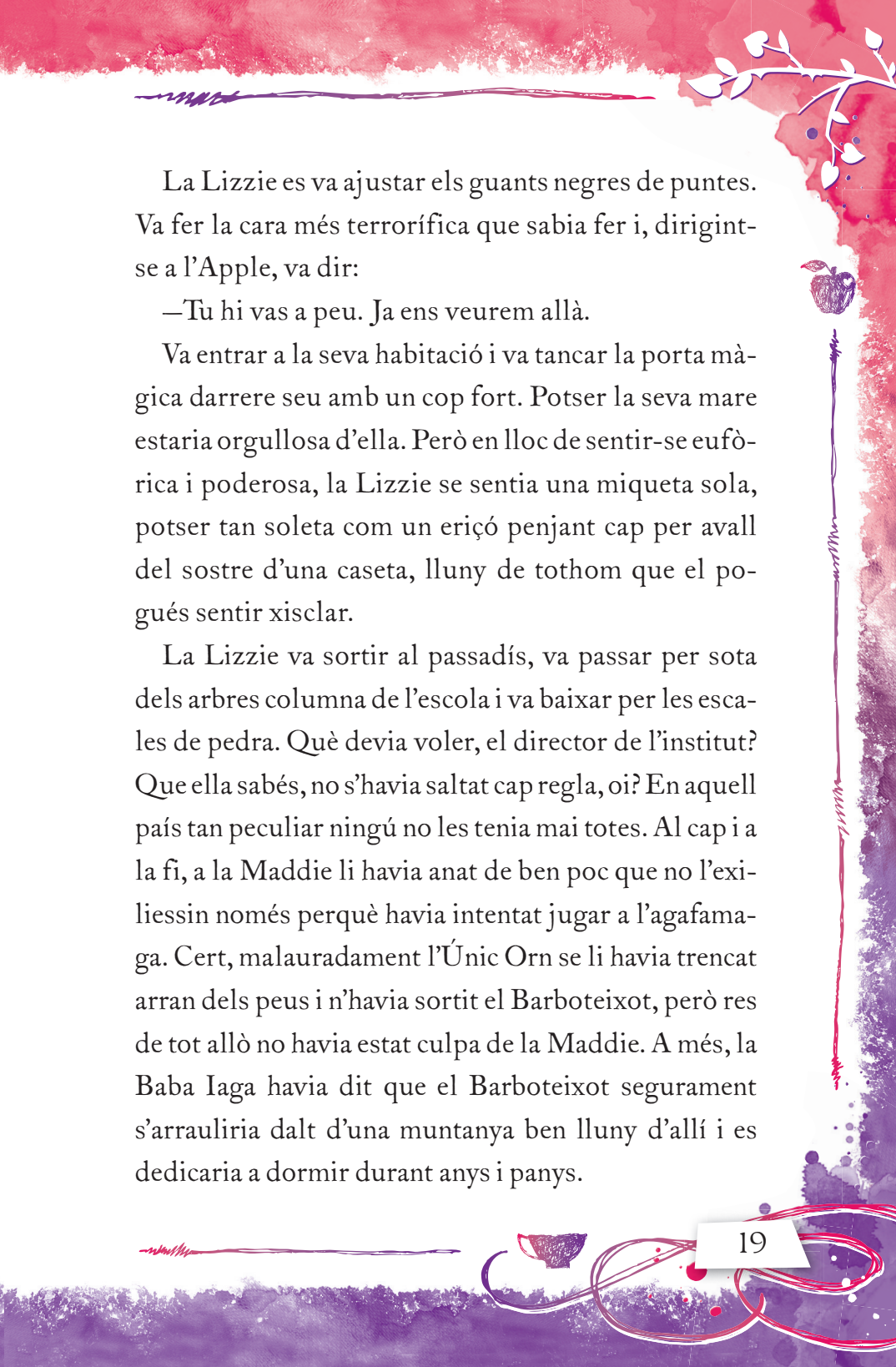
L'Apple va fer uns ulls com unes taronges. Gairebé semblava que li tingués por. Al cap i la fi era el que la Lizzie volia, oi? Que li tinguessin por.

Consell en una de les cartes de la seva mare:

*És millor estar enguantat que ser barbut,
i és millor que et temin que no que t'estimin.*

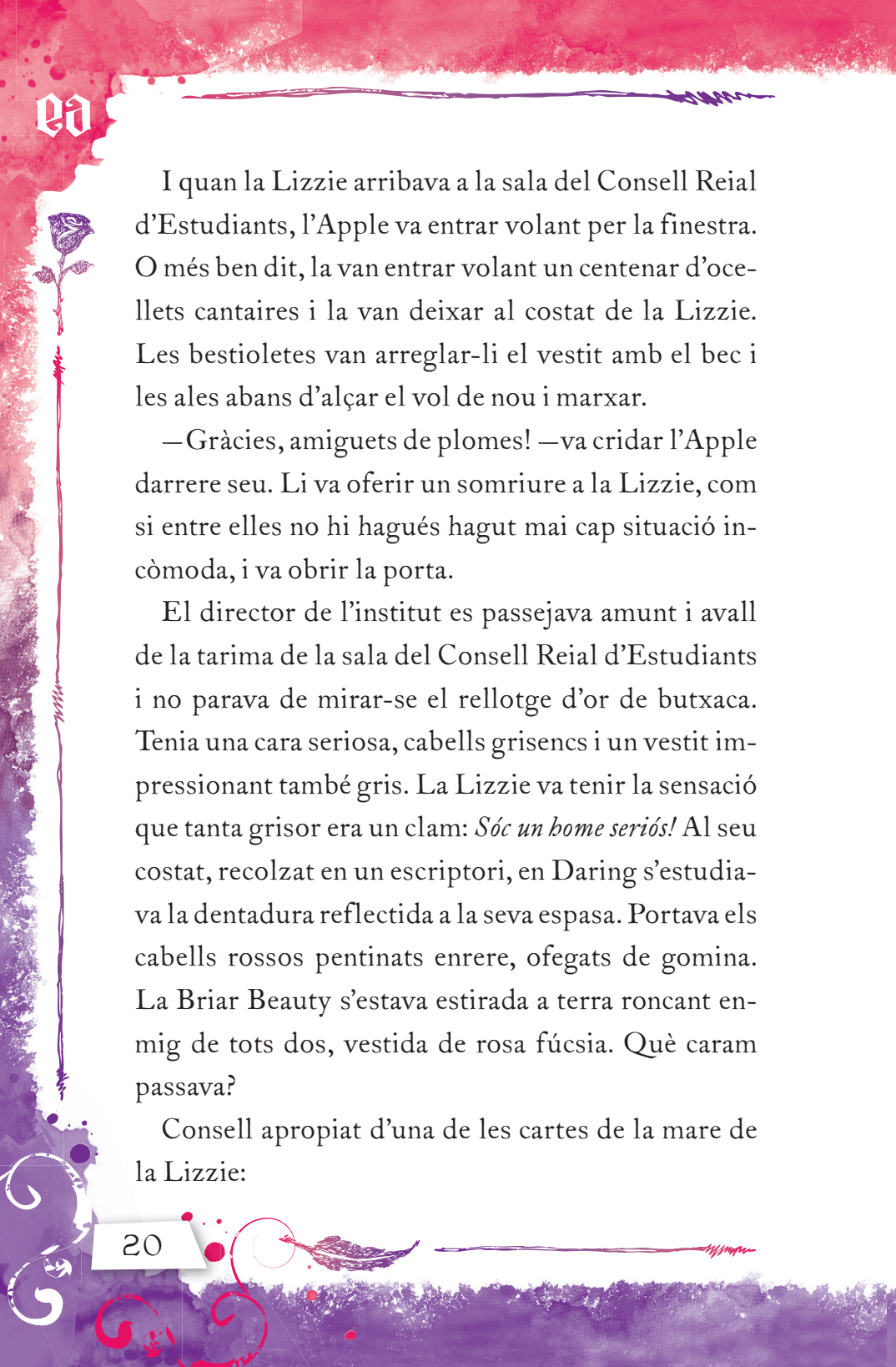

La Lizzie es va ajustar els guants negres de puntes. Va fer la cara més terrorífica que sabia fer i, dirigint-se a l'Apple, va dir:

—Tu hi vas a peu. Ja ens veurem allà.

Va entrar a la seva habitació i va tancar la porta màgica darrere seu amb un cop fort. Potser la seva mare estaria orgullosa d'ella. Però en lloc de sentir-se eufòrica i poderosa, la Lizzie se sentia una miqueta sola, potser tan soleta com un eriçó penjant cap per avall del sostre d'una caseta, lluny de tothom que el pogués sentir xisclar.

La Lizzie va sortir al passadís, va passar per sota dels arbres columna de l'escola i va baixar per les escales de pedra. Què devia voler, el director de l'institut? Que ella sabés, no s'havia saltat cap regla, oi? En aquell país tan peculiar ningú no les tenia mai totes. Al cap i a la fi, a la Maddie li havia anat de ben poc que no l'exiliessin només perquè havia intentat jugar a l'agafamaga. Cert, malauradament l'Únic Orn se li havia trencat arran dels peus i n'havia sortit el Barboteixot, però res de tot allò no havia estat culpa de la Maddie. A més, la Baba Iaga havia dit que el Barboteixot segurament s'arrauliria dalt d'una muntanya ben lluny d'allí i es dedicaria a dormir durant anys i panys.

I quan la Lizzie arribava a la sala del Consell Reial d'Estudiants, l'Apple va entrar volant per la finestra. O més ben dit, la van entrar volant un centenar d'ocelles cantaires i la van deixar al costat de la Lizzie. Les bestioletes van arreglar-li el vestit amb el bec i les ales abans d'alçar el vol de nou i marxar.

—Gràcies, amiguets de plomes! —va cridar l'Apple darrere seu. Li va oferir un somriure a la Lizzie, com si entre elles no hi hagués hagut mai cap situació incòmoda, i va obrir la porta.

El director de l'institut es passejava amunt i avall de la tarima de la sala del Consell Reial d'Estudiants i no parava de mirar-se el rellotge d'or de butxaca. Tenia una cara seriosa, cabells grisencs i un vestit impressionant també gris. La Lizzie va tenir la sensació que tanta grisor era un clam: *Sóc un home seriós!* Al seu costat, recolzat en un escriptori, en Daring s'estudia-va la dentadura reflectida a la seva espasa. Portava els cabells rossos pentinats enrere, ofegats de gomina. La Briar Beauty s'estava estirada a terra roncant enmig de tots dos, vestida de rosa fúcsia. Què caram passava?

Consell apropiat d'una de les cartes de la mare de la Lizzie:

Quan dubtis, crida!

—ES POT SABER QUÈ PASSA, SENYOR GRIMM? —va cridar la Lizzie.

El director va fer una ganyota i es va fregar les orelles.

—Ah, mmm. Sí, bé, senyoreta Hearts, necessito la seva ajuda.

Justa la fusta! Cridar havia funcionat! La seva mare era un geni.

En Daring va fer una reverència reial.

—Atura't, cor meu! —va dir—. Acaba d'arribar una bella princesa! —I curiosament ho va dir mirant la Lizzie i no pas l'Apple.

Tot aquell comportament afalagador i ostentós sempre feia que les alumnes d'Ever After High reaccionessin amb un atac de pestanyeig, però la Lizzie tan sols va alçar una cella.

—Si el cor se li aturés, senyor Charming —va dir—, estaria mort.

—Com dius? —va fer el noi.

—Ha dit «atura't, cor meu», amb la qual cosa de-

mana al seu cor que deixi de bategar —va explicar la Lizzie—. Si el seu cor li fa cas, vostè hauria de caure mort als meus peus.

En Daring se la va mirar sorprès. Va obrir la boca i es va sorprendre quan l'única cosa que en va sortir va ser una mitja rialla. La Lizzie va fer una ganyota. No passava sovint que en Daring Charming rigués.

L'Apple va agafar un manyoc de fulls de sota el cos adormit de la Briar i els va passar a la Lizzie.

—*La tragèdia d'Aquilona* —va llegir la noia—. Una obra de Milton Grimm.

—L'actuació serà una sorpresa d'allò més agradable per a la sortida de demà a casa la senyora Vent del Nord —va explicar el director—. El que passa és que la nostra Aquilona no ha assajat mai la seva part perquè a cada assaig... —En Grimm va assenyalar, amb un gest lleuger de cap, la Briar, que roncava suaument a terra.— Ens cal una substituta.

La Lizzie va notar un calfred que li baixava per la columna vertebral. Passejar-se amb posat teatral davant d'un grup de plebeus? A la seva mare no li agradaria gens ni mica. Eren els altres que actuaven per a la reina i no a l'inrevés.

Però la Lizzie va recordar un consell de les cartes de la seva mare:

*Si vols que les coses surtin bé,
les has de fer tu mateixa.*

I la seva mare havia afegit el consell següent:

*Per tant, assegura't que ets tu mateixa qui dona ordres
als criats
perquè facin allò que vols que et facin.*

Ostres! La Lizzie no tenia ni un sol criat a Sempre Més. Sempre era ella qui ho havia de fer tot. Que si els deures. Que si espolsar els coixins. Que si llançar eriçons.

—I per què jo? —va voler saber.

—Perquè és reial —va fer en Grimm—. I per aquest paper ens cal una reial lleial. Mmm... Ho he dit amb rima i tot!

—Però si la sortida és demà! —va dir la Lizzie.

L'Apple li va agafar la mà i la Lizzie instintivament la va apartar enrere. No estava acostumada que la toquessin. L'Apple no va fer pas cara que aquell gest la molestés.

—Lizzie, què diu a fora de la castelleria? —li va preguntar—. Ja saps, en aquell rètol petit de color groc que van penjar la setmana passada al costat de la porta.

—«A partir d'ara es demana que tots els alumnes s'abstinguin de practicar qualsevol activitat bèl·lica, conflictiva, combativa i de llançament de projectils un cop posin els peus dins aquestes instal·lacions» —va recitar la Lizzie—. «Els productes comestibles que viatgin per aire, ja sigui per mitjans màgics o...».

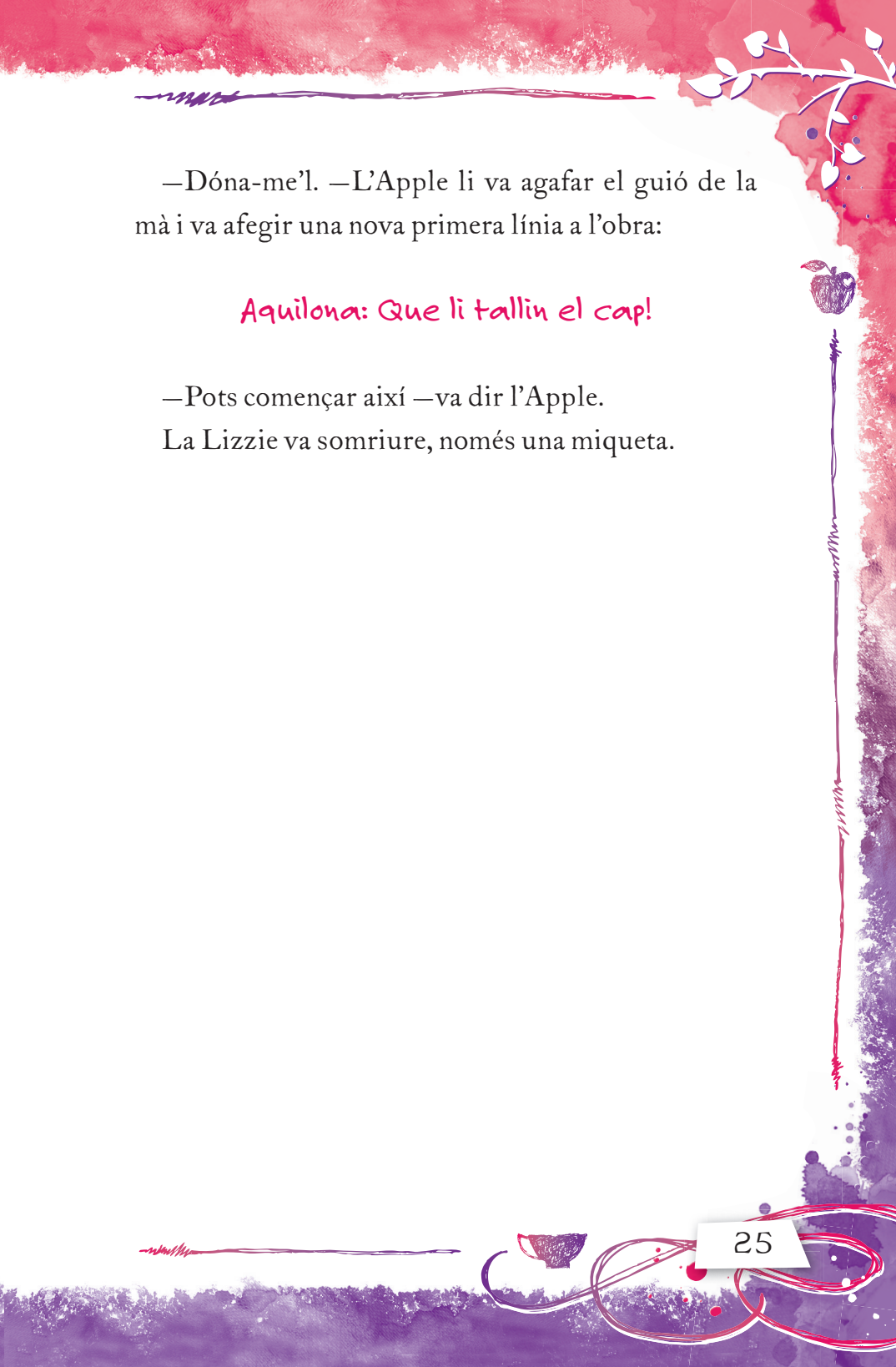
—Caram —la va interrompre en Daring.

—Tenia raó, senyoreta White —va dir en Grimm.

—Raó, sobre què? —va voler saber la Lizzie.

—Sobre tu —va dir l'Apple—. Memoritzes les coses reialment ràpid.

La Lizzie es va arronsar d'espatlles. Sí que era cert que havia memoritzat els missatges de les cinquanta-dues cartes de la seva mare. I moltes més coses també, normes i poemes i receptes per fer magdalenes-dignes-de-ser-armes. Per ser el dirigent del País de les Meravelles era essencial tenir una memòria excel·lent. En un lloc tan capgirat bé que hi havia d'haver algú que recordés què era el què i què no ho era, i què era el que ho podia esdevenir.

—Dóna-me'l. —L'Apple li va agafar el guió de la mà i va afegir una nova primera línia a l'obra:

Aquilona: Que li tallin el cap!

—Pots començar així —va dir l'Apple.
La Lizzie va somriure, només una miqueta.